

▶ născut la 10 august 1950, Buzău
▶ absolvent al Facultății de Istorie,
Universitatea București, 1973;

▶ profesor de istorie titular Liceul
Industrial nr. 7, 1977-1984;

▶ profesor de istorie Colegiul
"Mihai Eminescu" 1984-1994;

▶ redactor ziarul "Informația
Buzăului" 1994-1995;

▶ iunie-August 1995 inspector
metodist la Centrul de Creație
Buzău;

▶ revine în învățământ 1995-1997,
Colegiul "B.P. Hașdeu";

▶ profesor Colegiul Agricol Buzău
1997-2010;

▶ debut "Școala Buzoiană" 1978,
art. "Junimea și G. Panu";

▶ studiu "Partidele politice la
Buzău (1918-1928)" Musaios 1981;

▶ numeroase articole în "Viața
Buzăului", "Muntenia" 1990-1994 și
"Informația Buzăului" 1994-1995;

▶ conferințe radiofonice
"Interferențe politico-literare" la
Radio Campus 1994-1995;

▶ inițiatorul revistei "Școala
Buzoiană" serie nouă, redactor șef
nr. 1, 2, 1998-1999;

▶ inițiatorul revistei "Arte și
meserii", 1999-2010, redactor șef.

▶ "Contribuții privind cunoașterea
vieții și operei lui G. Panu"
manuscris

George Viooreanu

OPINIILE UNUI ZIARIST

Ziaristica este literatura scrisă din mers...

bine pentru mine să particip și la ședințele cenaclului buzoian. Și așa am făcut, până prin 1986 când, am hotărât să mă retrag discret... Am întâlnit oameni diferiți aici, dintre care unii mi-ai rămas cunoștințe trainice: George Vlad, Paul Androne, Nicu Ganea, George Tarara, Ion Milică, Claudiu Săftoiu, Simona Catrina... pentru a nu-i pomeni decât pe cei în preajma cărora m-am aflat mai des.

20 februarie 2008

CUPRINS

PENTRU MINE SCRISUL A FOST ROSTUL	
DE A TRĂI	5
EDITORIALE	7
OAMENI DE SEAMĂ	40
ÎN SUCCESIUNEA GENERAȚIILOR	52
OAMENI CARE SFINȚESC LOCUL	67
SPIRITUL CRITIC	84
ISTORIE	138
COMEMORĂRI	209
ARTICOLE CENZURATE.....	266

NU NE LĂSAȚI SINGURI

Tranziția se prelungește. Suntem în fața unui proces istoric fără precedent. Niciodată până acum societatea românească nu a cunoscut atâtea schimbări de formă și fond într-un timp atât de scurt. Unsprezece ani în ansamblul istoriei naționale nu înseamnă prea mult, dar prin multitudinea de forme și reforme, instituții adoptate sau pe cale de a se adopta, înseamnă tot atâtea tendințe de a recupera un decalaj enorm ce ne separă de lumea occidentală, de economia de piață, de regimurile democratice tradiționale. Constatăm în 1990, când discutăm noua Constituție a țării, că e suficient să adoptăm această lege fundamentală, în liniile ei mari imităta sau inspirată după constituțiile statelor occidentale, că ar fi ajuns, că nu ne trebuie chiar douăzeci de ani pentru a fundamenta o societate postcomunistă, la nivelul Occidentului. Speranțele noastre au fost deșarte, iar Constituția noastră s-a dovedit doar un lustru peste atâtea cerințe și suferințe ce se doreau așezate pe un fâgaș normal.

Lustrul formelor fără fond ne-a costat și continuă să ne coste. Nu atât adoptarea unei legislații occidentale este "boala" societății românești postcomuniste, cât schimbarea modului de viață, schimbarea mentalității moștenite. Ce constatăm? Că societatea are nevoie de un timp mult mai îndelungat pentru așezarea acestor instituții democratice pe un fâgaș al normalității. Suntem o societate de imitații. Suntem o societatea a kitsch-ului instituționalizat. Cel puțin asta se constată după unsprezece ani de imitații fără discernământ. Nu trebuie să surprindă aceste considerații amare câtă vreme economia nu a ajuns concurentă, iar democrația se zbate între real și ideal. O societate

"nesănătoasă" de la vârful puterii până la straturile cele mai de jos.

S-ar părea că drumul nostru este greșit. În ciuda atâtor încercări care nu dau rezultatele scontate, vom afirma categoric: suntem pe un drum bun dar paradoxal, încă pe nisipuri mișcătoare. Care este câmpul de adevărată acțiune spre îndreptare? Ne permitem să susținem ideea că salvarea societății românești se află în domeniul educației. Aici se poate face totul pentru ca lustrul imitațiilor occidentale să devină o realitate, să se așeze pe un fond sănătos. Din păcate, ce constatăm? Dintr-o societate în care obiectivul educațional proclamat de ideologia Partidului Comunist era un om nou, abstract, idealizat, formal, deci imposibil de atins, am ajuns, în perioada postcomunistă, la o societate de indivizi fără orizont, fără idealuri, doar cu apucături de corupție, de imitație, de mitocănie. Toată lumea va sări în sus și va spune: ce fac instituțiile care se ocupă cu educația cetățenească? Ei bine, aceste instituții lucrează haotic, fără o susținere programatică și financiară certă și de durată.

Și pentru că suntem la o revistă școlară, ne permitem să analizăm succint poziția școlii astăzi, în procesul educațional național. Școala rămâne principalul mediu educațional, chiar se fac eforturi în acest sen, dar o constatare dureroasă impune: școala se află aproape singură, izolată, în ansamblul mediilor educaționale. Tânărul este atras de atâtea tentații. El petrece în școală, alături de educatori, câteva ore din douzecișipatru. După care pleacă în lumea mare, unde nimeni nu-l mai întreabă de ce fumează, de ce este atins de flagelul drogului, de pornografie, de violența exhibată peste tot, în presa scrisă, în mesajul mass-media electronice, în stradă, și uneori, chiar în propria familie. O primă concluzie, din cale-afară de tristă, a dascălilor școlii: de ce ne lăsați atât de singuri?

Este știut că imitația modei atrage ca un magnet. Tinerii, cu atât mai mult, sunt promotorii acestui lustru de "modernitate" și "mondenitate". Aproape pe nicăieri nu se mai face nimic pentru a stăvili prostul gust, tendință de a fi "modern", de a ajunge în lumea "bună". În unele emisiuni TV sunt invitate prostituate care devin peste noapte "modele" pentru tineri, etalându-și cu nonșalanță "meseria". Care? Cum? Nu mai roșește obrazul nimănui? Să nu confundăm libertinajul cu libertatea! Tocmai moartea libertății ne paște! Avem nevoie de educație ca factor esențial de existență ca oameni. N-am văzut, pe vreun canal de televiziune, să se facă elogiu muncii, atât cât se face elogiu deșănțat al goliciunii și prostituției! Tânărul de astăzi, după ce pleacă din școală, pentru că școala a rămas atât de singură în domeniul educației, pleacă în lumea mare, dar de fapt pleacă în neant... Și peste ce dă?

Să revenim la fondul discuției noastre. Tânăra generație este cea care trebuie să realizeze în viață ceea ce ne chinuim noi, cei vechi, atinși de idealismele "omului nou" de vreo unsprezece ani. Toată atenția pentru această generație! Nici un program, nici un buget nu trebuie să piardă din vedere cât investim și cum investim pentru ca imitația formelor occidentale să devină un fond sănătos.

(Arte și meserii – Nr. 2/2001)

PENTRU SPERANȚA NOASTRĂ TELE-MONDO-EURO-PROSTIA

Casanova, aventurierul, pe când nu avea bani, și i se întâmpla prea des, când ajungea într-o țară, mai propunea, prin relații de tot felul și femei, întotdeauna conducătorilor o... loterie. Nu știu cum se face că întotdeauna el își trăgea banu' și fugea cu ei cu tot, participanții creduli rămâneau cu buza umflată, iar conducătorii cu oprobiul public. De luat aminte! Suntem un popor răbdător și credul!

Ce mai zburdă televiziunile astea publice și particulare! Ce de bani se învârt! Miliarde pe dorul nostru de frumos și adevăr, de a ști câte se petrec în lume. Imaginea de pe ecran se confundă cu imaginea noastră de ideal, chiar de îmbogățire peste noapte. Dar câte matrapazlăcuri și falsuri se petrec dincolo de idealul nostru, adică de micul ecran înfățișat, îmbrăcat (reclama, sufletul amăgirii) în femei aproape goale și comici (aproape vestiți) ai ecranului!

Recent, inventarăm încă ceva: concursurile admirabile, câștigătoare, speranțele noastre de a fi ceva, de a ieși din ceva, deodată, fără muncă, bogați, până la Dumnezeu. Mă tot rog de vreo 10 ani să câștig un concurs la oricare dintre televiziuni, să fiu bogat, să urlu în disperare: Trăiască marele Stoica-Caritas de la Cluj (Tatulici l-a tot ambientat, pentru că a tot trimis lumea buluc, ca mieii la tăiere), trăiască concursul "Apartamentul" și neica Adrian Sârbu, trăiască toți concursomanii TV, care ne promit marea cu sarea, leu cu leu, din banii noștri muncii, asudați, miliarde cu miliarde (nemuncii) în buzunarul lor, trăiască mizeria în poleială și anunțată cu efecte sonore, speranță afișată strident pentru ieșirea săracului din sărăcie și îmbogățirea învârtiților pe speranța noastră, pe mizeria și credulitatea noastră! Cum

poți Doamne, să mai tolerezi învârteala asta? Știm că au găsit porțile legale. Dar e prea de tot! Se fac oamenii-oameni din nimic, peste noapte și iacătă, ne declarăm supuși și admirabili Occidentului, intrați în lumea lor bogată cu prostia noastră. Nu pot să nu-mi reprim întrebarea: De ce unii pot fi, în realitate fără merite și ridicoli prin prostie afișată în lumea mare pe micul ecran, bogați și "dăștepți", iar alții mântuiți cu te miri-ce în marea sărăcie, degringoladă și bălăceală generală, în pseudomântuirea asta, a unei nații? Și tot tolerăm! Ba, televiziunile ne tot ajută să încurajăm nemunca, credulitatea, inocența generalizate la rang de mântuire generală, din sărăcie pentru o speranță iluzorie. Da, pentru un buzunar greu, doldora, pentru impostori, învârțiți și Neica Nimeni până când?

Să facem distincție! Una e ca oamenii cu bani, treaba lor, banul lor, să-l cheltuie, să-l distreze la jocurile de noroc, la toate Las-Vegas-urile din România și de aiurea! Și alta este să ambalăm poporul sărac și umil, credul în câștig, în spectacole (șouri) de anvergură pe posturile naționale de televiziune să-și dea obolul (leul nenorocit) pentru un câștig nesperat, fluturat de profesioniști ai speranței și nemuncii. Sunt două aspecte ale jocurilor de noroc, loteriilor, cu totul diferite, care în România, din păcate, nu se face, nu sare, nu se sesizează (pentru ilegalitate, hoție) nimeni! Așa și numai așa, escrocheria asta capătă dimensiuni naționale cu girul nostru. Câștigă statul? Nici vorbă, față de cât câștigă învârțiții ăștia pe credulitatea noastră!

Vă mărturisesc că tot trag și nu am ieșit niciodată deasupra, bogat, senin, zâmbitor la televizor. Niciodată! Să le mulțumesc domnilor învârțiți că mi-au tot furat banii și speranțele dar nu mi-au descântat de noroc. Norocul cuc, numai în buzunarele lor! Doamne, ai grijă de mine! Apără-mă! Apără-ne de acești impostori! (Calcul aritmetic simplu: dacă pentru concursul Teleurobingo se vând un milion de

bilete a 3000 bucata, scăzând câștigurile câtorva speranțieri, femeile goale și comicii vestiți, ambianța TV, impozitele, câte milioane rămân lor?!)

Altă paranteză: dacă ar fi o loterie pentru propășirea sportului, sprijinirea olimpicilor, învățământului, sănătății, culturii, sinistraților, adăpostirea bătrânilor părăsiți, boschetarilor, aurolacilor aș da, fără strângere de inimă, banul muncit de mine! Așa însă, în buzunarul cui și în ce scop caritabil se adună credulitatea mea? Le ajunge! Opriți farsorii ăștia! Închideți mina asta de aur pentru unii, de pâine albă, șampanie, dezmăț pe speranța noastră! Până nu e prea târziu!...

(Școala buzoiană) nr. 11-12, 1999

AMENDAMENT LA CONCURSURILE DE TIP TELEEUROBINGO

(Ne veți convinge că vreți numai binele, numai prosperitatea, numai fericirea acestui popor, acceptând să publicați următoarele – aceasta este adevărata transparență într-un regim democratic!): * *Câți bani investesc organizatorii în acest concurs, potrivit unei expertize contabile cu semnătură?* * Lista câștigătorilor cu sume defalcate pe categorii de câștiguri * Impozitele către stat * Acțiuni caritabile pe care organizatorii le inițiază: sume și destinații * La fiecare tragere să se publice, cu semnătură contabilă, sub girul controlului unei instituții financiare, câte cartoane s-au vândut și suma încasată * Situația financiară (Carte de vizită, de onoare, de cinste și demnitate a organizatorilor privind conturi, proprietăți, diplome de studii) înainte de organizarea concursului și după organizarea acestuia (la un moment dat) * Care e destinația banului pe care și-l însușește statul din câștigurile concursului și din taxele de timbru pe

care le plătesc toți cei creduli ce trag cartoane?* Cât le rămâne organizatorilor? * Cu cât rămân datori organizatorii concursului săptămânal, lunar, anual (dacă este cazul).

Dacă toate acestea se fac publice și organizatorii rămân cu un salariu decent, câștigul lor (câteva milioane) îmi cer scuze anticipat și îmi pun cenușă în cap în piața publică; dacă nu, așteptăm, noi, poporul de păcălici, scuzele și cenușa lor.

Post scriptum: Nu ne opunem, nu ne deranjează prin nimic când oamenii se fac bogați prin muncă, inteligență, afaceri cinstite. Da, mai mult, îi admirăm și strigăm pe toate străzile: Trăiască libera concurență! Valoarea! Capitalul! Proprietatea! Libertatea de a munci, de a te îmbogăți! Altminteri! Mai bine popor cinstit decât popor orbit de câțiva învârtiți într-o imensă și jalnică sărăcie, sărăcie, sărăcie!...

(Școala buzoiană) nr. 11-12, 1999

SCARA VALORILOR

Publicațiile locale se înverșunează de la o vreme să le copie pe cele din Capitală care, la rândul lor, cred că le imită "bine" pe cele din lumea occidentală. Și din strădania (imitația) asta am contactat ceva aducător de mult rău pentru o țară ca a noastră: crima, violurile, mizeriile lumii, senzația cu orice chip, popularizate excesiv. Iar faptul de muncă, de bine și de bun gust e trimis undeva, pe la o periferie, de nici măcar nu e observat, de trece în derizoriu, de parcă n-ar exista.

Între toate câte se mai fac în țara asta, și sunt convins că se fac multe, că sunt creatori, talente, caractere, lucrarea lor ne-am învățat atât de rău să o trecem la locul rezervat derizoriului. Numai și numai pentru că nu este aducător de bani! Nici o exagerare! Exemplele sunt numeroase. Răsfoiți numai o publicație sau un program TV!... Ca ziarist o vreme, am scris numai în pagina a doua despre faptele bune. Nici vorbă de pagina întâi! Fie că semnalăm un eveniment istoric, o aniversare, o carte, o revistă, un creator, o faptă morală de armonie și frumos, o inițiativă de muncă și abnegație etc. La reproșurile șefilor mei: "Mai lasă, cultura și morții în pace! Scrie, ceva de prima pagină!" am ripostat, cu riscul de a rămâne pe drumuri: "Ce să fac, domnilor, dacă violatorii și criminalii din orașul ăsta sunt leneși!". "Miss Ciorogârla", de exemplu, se bucură de mai mult interes (popularitate, poziție socială, bani) decât un creator de bunuri (materiale și spirituale)! Nu e normal! Poate trăi și prețioasa "Miss" lângă noi; chiar e bine și îi mulțumim că există, dar nu în vârful piramidei, peste creatorii muritori de foame! Asta se numește: sfidare, stridentă, bătaie de joc. Or, o societate